

hyppääjäasukupolven vaihtuessa

Muistupu mieleeni kevatilta Malmilla lähes viisitoista vuotta sitten, tarkemmin sanottuna 19.04.1966. Suomen Laskuvarjokerhon järjestyksessä kolmas alkeiskurssi oli päätynyt. Opit laskuvarjolla hyppäämiseen oli saatu Landenin Kössen ja Ylisen Kustun tiukassa koulutuksessa. Lentosamarakennuksen edessä odotti Cessna 195 OH-CSB ensimmäiseen hyppyyn valmistautuvia hyppääjiä. Epävarmoin askelin kävelin kohti konetta. Hyppymestari Antero Takkala kiinnitti PT-10-varjoni pakkolaukaisuhinnan luotettavan tuntuisesti lentäjän penkin jalkaan. Olimme ilmassa, Antero tarkisti streamerilla hyppypaikan ja pienen kaartelun jälkeen komensi minut ulos. Siihen aikaan oli Cessnaan asennettuna kaksi tankoa koneen oikeaan kylkeen siiven alle ja muistan hyvin epätoivoisen kiipeämiseni alemmalle tangolle pitäen käsillä ylemmästä kiinni. Ilmavirta oli melkoinen ja moottorin jyrinä täytti koko maailmani. Vapauttavan mene-komennon jälkeen suljin silmäni ja irroitin otteeni tangosta. Seurasi ihmeellinen hiljaisuus ja katsoessani ylös näin 84 neliometriä vihreää umpikupparjoa pääni yläpuolella. Olin hypännyt elämäni ensimmäisen laskuvarjohypyn.

Hyppymääräni kasvoi seuraavien vuosien kuluessa varsin verkkaiseen tahtiin. Työskennellessäni muutaman vuoden Vaasassa perustimme Niemisen Timpan kanssa sinne laskuvarjokerhon 1969. Kerhon perustamisen jälkeen vilkastui hyppäämiseni huomattavasti ja palattuani takaisin kotikaupunkiini Helsinkiin toimin SLK:ssa kouluttajana sekä myös koulutuspäällikkönä useita vuosia.

Seuraava merkkitapa hyppurallani tapahtui 08.06.1974. Eräs hyppykurssi oli päätynyt. Hyppymestarina pudotin Pilatus-Porterista tummatukkaisen neitosen ensimmäiselle hypylleen. Ja kuten SLK:ssa on tapana: koulutuspäällikkö löytää hyppykursseilta elämänsä naisen vrt. Unda ja Veka. Niinpä mi-

nun kohdalleni tuli tämä tummatukkainen Maami. Mainitulta kurssilta muuten kehittyi iso joukko aktiivihyppääjiä mm. Kari Hallikainen, Veka Rissanen, Ilari Degerlund, Kari Tikkinen ja Anne Kaukoranta. Maamin ja Karin pokasta tulee myös mieleen Annen ikimuistoinen ensimmäinen hyppy (10 sekuntia vapaata).

Maamin eteneminen hyppuralla oli opiskelusta johtuen melko hidasta. Hyppymäärä kuitenkin kasvoi ja 1977 pääsimme yhdessä jo RW-hyppäjän hyppäämään.

Kahden tyttärenti lähestyessä 16 vuoden ikää tarjosin heille syntymäpäivälahjaksi hyppykursseja. Vanhempni Laila ei noteerannut tarjoustani, mutta nuorempi Leila ilmoitti tulevansa laskuvarjohyppy-

kurssille. Aloitusajankohta vain siirtyi viime keväästä loppukesään hänen halutessaan tyttönsä Riitan samalle kurssille.

Elokuussa alkanut kurssi olikin osanottajamäärältään SLK:n suurin, 34 oppilasta. Vekan ja Karin vetämänä opetettiin viikon peruskoulutusjaksolla uloshyppyn tekniikka, varavarjon käyttö ja maahan-tulo kaatumisineen. Isäpappa toimi myös kouluttajana opettaen tyttäntään muiden oppilaiden joukossa. Lauantain 23.08. koittaessa kiiruhdimme Leilan kanssa kentälle heti aamuseitsemältä. Olimmekin sitten heti ensimmäisessä pokassa. Turbo-Porter kiipesi 800 metrin korkeuteen, Veka tarkisti streamerilla uloshyppypaikan, pudotti kuusi ensikertalaista ja luovutti sitten

hyppymestarin tehtävät minulle. Pudotin ensin Leilan kaverin Riitan ja hänen jälkeensä komensin oman tyttärenten ovelle istumaan. Varsin mukavalta tuntui nähdä oma jälkikasvu perheelle niin tutun harrastuksen aloitusvaiheessa. Mene-komennon jälkeen Leila ponnisti ensimmäiselle hypylleen ja varsin hyvin menikin. Mielessä kävi oma ensimmäinen hyppy vajaa 15 vuotta takaperin. Hyppääjäasukupolvi oli todella vaihtunut. En jäänyt kuitenkaan Turboon uneksimaan, vaan loikkasin Leilan perään. Pitihän tyttärestä huolehtia maahan saakka. Huutelin ilmassa Leilalle ohjausohjeita ja niinpä hän kiltin tytön tapaan seurasi minua maalialueelle.

Itselfäni taitaa 1000 hypyn raja jäädä näillä näkymillä saavuttamatta, mutta kun laskeimme perheen kolmen hyppäjän hypyt yhteen, olemme jo aika lähellä.

PS. Satuinpä muuten 11.09. mukaan 19 henkilön SE-kuvioon, joten vieläköhän se vanha konkarikin...